

Tako Zotin

Rrugës për në Emaus (Luka 24:13–36)

Shumë nga ne kanë pasur udhëtime gjatë të cilëve gjëra të papritura dhe të këndshme kanë ndodhur. Bibla ka një të tillë te Luka 24. Megjithë se nuk është e këndshme, kjo ngjarje e bukur të prek dhe ka domethënie të madhe shpirtërore.

Mesazhi që dua të nxjerr nga teksti, është sugjeruar në vargun 21, ku Kleopa dhe shoku i tij thanë: «Por ne kishim shpresë se Ai do të ishte ky që do ta çlironte Izraelin». Mesazhi i kësaj pjese është mesazhi i *paqes*. Në mësimin tonë, do të shikojmë shpresën që u zhdruk për t'u ringjallur përsëri.

HUMBJA E SHPRESËS (LUKA 24:13, 14)

Kur studjojmë tregimin e Lukës për ringjalljen, ne lexojmë për gruan që vizitoi varrin në ditën e parë të javës dhe u gjend përpara dy engjëjve (vargjet 1–7). Lexojmë se, pasi gruaja i raportoi «të njëmbëdhjetëve dhe të tjerëve» (v. 9), Pjetri shkoi te varri dhe e gjeti bosh (v. 12). Por, para vargut 13, nuk na thuhet asgjë për shfaqjen e Jezusit qysh prej vdekjes së Tij.¹ Kjo është e para.

Ngjarja jonë fillon: «Po atë ditë, dy nga ata po shkonin drejt një fshati, me emër Emaus, gjashtë dhjetë stade (*afërsisht 11 kilometra*) larg nga Jeruzalemi» (v. 13). Kjo ishte dita kur gruaja gjeti varrin bosh. Fjalët «dy nga ata» do të thonë se këta ishin dy nga grupi i madh i dishepujve, të quajtur «të gjithë të tjerët» në vargun 9. Njeri e

kishte emrin Kleopa (v. 18)², ndërsa emri i tjetrit nuk jepet. Ndoshta ishte gruaja e Kleopës. Të dy po shkonin nga Jeruzalemi për në shtëpi³, e cila ndodhej në fshatin e vogël Emaus.⁴

«Udhëtimi për në shtëpi», këto fjalë janë me të vërtetë të veçanta. Kur jam larg shtëpisë, mezi pres që të kthehem atje. Është e kuptueshme se të dy këta janë të lumtur. Kudo rreth e qark ata ishin të rrethuar me bukurinë e pranverës. Bari po gjelbëronte, pemët dhe lulet po lulëzonin, dhe zogjtë këndonin. Por, dy dishepujve nuk u hynin në sy këto. Ata ecnin ngadalë, fytyrat e tyre ishin mbushur me lotë, sepse po ktheheshin në shtëpi nga një ceremoni varrimi. Shumë nga ju kanë udhëtuar në këtë rrugë (rrugë funerali), një rrugë e shkelur nga miliona këmbë dhe e vaditur nga lotë të pafund. Sidoqoftë, ata nuk po ktheheshin thjesht nga ceremonia e varrimit të Njeriut që ata donin. Ata po ktheheshin në shtëpi nga ceremonia e varrimit të Njeriut në të cilin ata kishin vendosur shpresën dhe besimin e tyre. Po ktheheshin në shtëpi nga ceremonia e varrimit të Jezusit. Kështu, ata ecnin ngadalë e me zemër të lëshuar.

«Dhe ata po bisedonin midis tyre për të gjitha ato që kishin ndodhur» (v. 14). Vëreni fjalën «të gjitha». Ata jo vetëm që flisnin për vdekjen e Jezusit, por gjithashtu po diskutonin për raportimin e çuditshëm të gruas që kishte vizituar varrin, dhe për faktin se Pjetri dhe Gjoni e kishin gjetur varrin të boshatisur. Vargu 15 thotë se ata po «bisedonin dhe diskutonin» dhe vargu 17 vë-

ren se ata po «shkëmbenin [fjalë] me njëri-tjetrin». Teksti origjinal thotë se ata po hidhnin dhe prisnin fjalë me njeri-tjetrin, ashtu siç hidhet dhe pritet një top. Ata flisnin dhe shkëmbenin mendime, diskutonin dhe dëgjonin, pyesnin dhe reflektonin. Ata thoshin të njëjtat gjëra vazhdimisht, por nuk arrinin në ndonjë përfundim.

Shumë nga ne kanë qenë në të njëjtën rrugë. Jemi ndjerë të trishtuar dhe të vetmuar. Mendonim se, në qoftë se Zoti nuk ishte i vdekur, së paku Ai as që donte t'ia dinte për ne. Kemi qenë të habitur, plot me dyshim dhe e kemi parë se si shpresa është vrarë në zemrat tona. Dhe sa më shumë që përpiqeshim të zgjidhnim problemet, aq më të paqarta bëheshin ato. Ashtu si dy dishepujt në rrugën për në Emaus, ne kemi ecur duke na u marrë këmbët.

SHPRESA RINDIZET (LUKA 24:15–17)

«Dhe ndodhi që, ndërsa po flisnin dhe bisedonin bashkë, vetë Jezusi u afrua dhe nisi të ecë me ta» (v. 15). Ndërsa po ecnin ngadalë, ata dëgjuan zhurmë hapash mbrapa tyre. Ndoshta ata vështruan mbrapa dhe panë një të panjohur që po afrohej, kështu filluan t'i shpejtonin hapat edhe më shumë. Menjëherë, i panjohuri u ndodh krahu tyre.

Vargu 16 vëren: «Por sytë e tyre ishin të penguar, kështu që të mos e njihnin». Me të vërtetë, «sytë e tyre ishin të mbyllur që të mos e njihnin Atë». Nuk e di se si nuk arritën ta njihnin Jezusin. Ndoshta fjalët «ishin penguar» tregojnë ndërhyrjen hyjnore. Perëndia qëllimisht bëri që ata mos e njihnin Jezusin, derisa të vinte koha e caktuar (v. 31).

Një mundësi tjetër është se ata nuk e njohën Jezusin, sepse trupi i Tij pas ringjalljes ishte i ndryshëm nga trupi i mëparshëm. Marku shkroi: «Mbas këtyre gjërave, iu shfaq në trajtë tjetër dy prej tyre, që po shkonin në fshat» (Marku 16:12). E dimë se trupi i Tij i ringjalljes nuk ishte i njëjtë me trupin e Tij të parë (1 Korintasve 15:44). Për shembull, me trupin e Tij të ringjalljes Jezusi mund të ecte përmes dyerve të mbyllura. Ne gjithashtu e dimë se edhe të tjerë dëshmitarë nuk e njohën Jezusin në fillim (Gjoni 20:14; 21:4; Mateu 28:17), si Maria Magdalena te varri apo dishepujt në Detin e Galileesë.⁵ Ndoshta kjo

shpjegon pse ata nuk e njohën Jezusin e tyre të dashur.

Dyshoj se së paku një pjesë e problemit ka të bëjë me zemrat e dy dishepujve. Akoma para syve të tyre ishte varri, me gurin e madh dhe vullën e kuqe romake, kështu që ata nuk mund ta imagjinonin Jezusin të ringjallur. Jezusi vazhdimisht u kishte treguar ndjekësve për vdekjen dhe ringjalljen e Tij (Mateu 12:38–40; Gjoni 2:19–21). Për shembull, kur Jezusi zbriti nga Mali i Shpërfytyrimit, Ai u tha dishepujve: «Mos i flisni askujt për këtë vegim, derisa Biri i njeriut të jetë ringjallur prej së vdekuri» (Mateu 17:9). Më vonë në të njëjtin kapitull, Ai u tha: «Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve dhe ata do ta vrasin, por ditën e tretë ai do të ringjallet» (Mateu 17:22, 23). Me fjalë të tjera, Jezusi po u thoshte se çdo gjë po shkonte sipas planit hyjnor për të. Sidoqoftë, paragjykimet mund të na i mbyllin sytë për të kuptuar (Mateu 13:15). Paaftësia e dishepujve për të kuptuar se si do të vdiste Jezusi mund të ketë qenë një faktor kryesor në «pengimin» e tyre për të njohur se kush ishte Ai.

Cilado qoftë arsyeja që ata nuk e njohën Jezusin, Ai ishte gati të hapte sytë e tyre dhe të përmirësonte të kuptuarit e tyre. «Ai u tha atyre: “Ç’janë këto biseda që bëni me njëri-tjetrin udhës? Dhe pse jeni të trishtuar?”» (v. 17). Fjalët e Jezusit bënë që ata të ndalonin. Ndoshta për momentin ata u fyen. Hidhërimi është diçka personale. Shumë nga ne nuk duan të flasin me njerëz të panjohur, kur zemrat i kanë të mbushura me hidhërim.

Kleopa, sidoqoftë, më së fundi u përgjigj. «Jëti i vetmi i huaj në Jeruzalem, që nuk i di gjërat që kanë ndodhur këtu në këto ditë?» (v. 18). Një lloj kritike shprehet në fjalët e tij; kritikë që i panjohuri duhet të jetë njeriu më i painformuar në vend! «Asnjë nga këto gjëra nuk është bërë në fshehtësi» (Veprat 26:26). Kleopa s'mund të besonte se njeriu që po qëndronte afër tyre nuk kishte dëgjuar për çfarë kishte ndodhur.

Sidoqoftë, Jezusi nuk reagoi. Por, Ai thjesht pyeti: «Cilat?» (v. 19a). «Ata i thanë: “Çështjen e Jezusit nga Nazareti⁶, që ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit”» (v. 19b). Vini re besimin e patundur të dishepujve të Jezusit. Ata besonin se Jezusi ishte një profet dhe se Ai ishte

një profet si Moisiu (Veprat 3:22; 7:37). Ata besuan se Ai ishte i fuqishëm në vepra dhe fjalë. Ata kishin parë mrekullitë e Tij dhe kishin dëgjuar mësimet e tij. Por besimi i tyre nuk ishte i mjaftueshëm. Ata nuk e kuptuan tërësisht se kush ishte Jezusi që mund të bënte gjithë këto gjëra.

Kleopa vazhdoi shpjegimin e tij për të panjohurin e «painformuar»: «Dhe se si krerët e priftërinjve dhe kryetarët tanë e kanë dorëzuar për ta dënuar me vdekje dhe e kanë kryqëzuar» (v. 20). Ai shtoi më pas me dëshpërim: «Por ne kishim shpresë se ai do të ishte ky që do ta çlironte Izraelin» (v. 21a). Ndoshta Kleopa dhe bashkudhëtari i tij kishin qenë në turmën që ishte rreshtuar në të dyja anët e rrugës një javë më parë gjatë hyrjes triumfuese të Jezusit në Jeruzalem, ku të gjithë bërtisnin «Hosana»! Shpresat e tyre ishin të mëdha, por më pas ato u venitën. Fjalët «çlironte Izraelin» nuk i referohen çlirimit shpirtëror, por atij fizik. Ata kishin pritur që Mesia të vinte me fuqi dhe pompozitet, të shkatërronte romakët dhe të shpëtonte Izraelin. Kryqi nuk ishte pjesë e ëndrrave të tyre. Fjala «shpresonin» është në të shkuarën. Shpresa e tyre ishte e vdekur tani.

Ndoshta edhe ne, gjithashtu, kemi mbetur të zhgënjyer nga shpresat tona. Shpresonim se diçka do të ndodhte apo madje e prisnim që të ndodhte. Më pas, asgjë s'ndodhi dhe zhgënjimi na pushtoi.

E imagjinoj Kleopën duke tundur kokën përpara se të vazhdonte: «Por, megjithkëtë, sot është e treta ditë që kur ndodhën këto gjëra» (v. 21b). Kur unë dhe ti lexojmë frazën «e treta ditë», diçka e veçantë vjen në mendjet tona. «E treta ditë» është dita që Jezusi tha se do të ngjallej nga vdekja (Mateu 16:21; 17:23)! Sidoqoftë, kjo nuk është ajo që Kleopa donte të thoshte. Ai po thoshte: «Ka kaluar një kohë e gjatë që kur Jezusi vdiq. Ne po prisnim që të shikonim nëse ka ndodhur ndonjë gjë, por s'ndodhi. Tani ditës së tretë gati po i vjen fundi, është gati errësirë dhe asgjë s'ka ndodhur. Kështu ne po kthehemi në shtëpi».

Kur nuk i kuptojmë gjërat që ndodhin në jetën tonë, atëhere e ardhmja na duket e errët dhe shpresa mund të largohet.

Dy dishepujt jo vetëm që ishin të zhgënjyer, të dekurajuar dhe të trishtuar, por ata ishin

gjithashtu të hutuar. Kleopa e shprehu hutimin e tyre me këto fjalë:

Por edhe disa gra në mes nesh na kanë çuditur, sepse, kur shkuan herët në mëngjes te varri, dhe nuk e gjetën trupin e tij, u kthyen duke thënë se kishin parë një vegim engjëjsh, të cilët thonë se Ai jeton (vargjet 22, 23).

Vargu 11 vëren se, kur gratë erdhën tek «të njëmbëdhjetët dhe ... te të gjithë të tjerët» (v.8) me tregimin e tyre, «fjalët e tyre iu dukën si dokrra dhe ata nuk u besuan atyre».

Sot, jobesimtarët thonë se dishepujt ishin të gatshëm të besonin çdo gjë që hedh dritë për Ringjalljen. E vërteta është se dishepujt nuk besonin në Ringjalljen dhe duhej një provë e fuqishme për t'i bindur ata!

Kleopa përfundoi shpjegimin e tij: «Dhe disa nga tanët shkuan te varri dhe e gjetën ashtu si kishin treguar gratë, por atë nuk e panë» (v. 24). Fjala këtu është për Pjetrin dhe Gjonin (Luka 24:12; Gjoni 20:1–10). Kleopa dhe shoku i tij e dinin se ky ishte një mister. Varri ishte bosh. Trupi i Jezusit nuk ishte më aty dhe ata nuk e dinin çfarë kishte ndodhur me të. Sidoqoftë, ata akoma nuk e besonin këtë provë. Madje, kjo i hutonte edhe më shumë.

Jezusi kishte dëgjuar me durim. Dhe Ai foli. Fjalët e Tij të para duhet të kenë çuditur Kleopën dhe shoqëruesin e tij: «Atëhere ai u tha atyre: “O budallenj dhe zemërngathët për të besuar gjithçka që kanë thënë profetët”!» (v. 25). Katë r fjalë në greqisht nënkuptojnë fjalën «budalla». Fjala që Jezusi përdori është fjala me më pak ofendim.

Nuk mendoj se Jezusi i tha këto fjalë me ashpërsi. E imagjinoj Jezusin duke folur me butësi dhe me keqardhje. Këtyre dishepujve, si gjithë dishepujve të Tij, u ishte dhënë çdo mundësi për të kuptuar Mesinë dhe misionin e Tij. Profetët e kishin thënë qartësisht se ishte e nevojshme që Mesia të vuante për mëkatet e njerëzimit. Profecia e parë për Mesinë, te Zanafilla 3:15, thotë se do të ishte e nevojshme që Ai të ndëshkohej për të thyer fuqinë e Satanit. Psalmi 22 thotë se këmbët dhe duart e Tij do të shpohen (v. 16) dhe fillon me fjalët që Jezusi tha në kryq: «Perëndia im, Perëndia im, pse më ke braktisur?» (v. 1). Isaia 53 përqëndrohet tërësisht në konceptin e Shërbëtorit të Përvuajtur. Vargu 5 vëren: «Por

Ai u tejshpua për shkak të gabimeve tona, u shtyp për paudhësitë tona».

Problemi i dishepujve është nënvizuar nga Jezusi duke theksuar fjalën «gjithçka»: «O budallenj dhe zemërngathët për të besuar *gjithçka* që kanë thënë profetët!»! Dishepujt besonin një pjesë të asaj që profetët kishin thënë. Ata ishin dakord me pjesët ku flitej për Mesinë si mbret dhe sundimtar. Ata nuk pëlqenin profecitë që flisnin për vuajtjet e Mesisë. Ata ishin fajtorë për të kuptuarit e Shkrimeve sipas «dëshirës».

Sot, shumë njerëz pëlqejnë ta interpretojnë Biblën sipas nevojave të tyre. Ata besojnë atë që Bibla thotë për dashurinë e Zotit, por nuk besojnë te gjërat që Bibla thotë për zemërimin e Zotit. Ata e pëlqejnë idenë se Zoti i do, por nuk e pëlqejnë konceptin e të pasurit frikë ndaj Tij. Ata mirëpresin mësimet biblike për qiellin e përjetshëm, por e mohojnë konceptin e ferrit të përjetshëm. Në fakt, Jezusi tha se n.q.s. nuk pranojmë të *gjithë* atë që Zoti tha, ne gjithashtu jemi «budallenj dhe zemërngathët»!

Jezusi vazhdoi: «Por a nuk duhej Krishti të vuajë gjëra të tilla që të hyjë kështu në lavdinë e Tij?» (v. 26). Fjala greke për «e nevojshme» është *dei*, i cila i referohet asaj që është *absolutisht e nevojshme*. Kryqi nuk ishte thjesht një zgjidhje, ai ishte pjesë e pandashme e planit të Perëndisë për shpëtimin e njeriut!

Pikërisht idenë që Mesia duhet të vuante, dishepujt s'donin të besonin. Vetë shprehja, «Mesia që vuan», ishte kontradiktore. Kur mësuësit e ligjit jepnin mësim për Shërbëtorin e Vuajtur, si ai i përshkruar në librin e Isaias, kapitulli 53, ata e ndanin atë në dy pjesë. Pjesa e parë ishte Mesia i lavdishëm, i cili, sipas tyre, do të ishte Mesia e vërtetë dhe Mesia i Përvuajtur, që, sipas tyre, ishte kombi i Izraelit (hebrenjtë). Kështu, Pali e konsideroi kryqin si «një skandal» për hebrenjtë (1 Korintasve 1:23). Jezusi theksoi se vuajtja dhe lavdia janë të lidhura së bashku. Në fakt, rruga për lavdinë kalon *përmes* vuajtjes, kështu që asnjë nuk mund ta fitojë kurorën pa kaluar përmes kryqit.

Çfarë mund të bënte Jezusi për t'i ndihmuar dy dishepujt që të besonin? «Dhe, duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i takonin Atij» (v. 27). Pavarësisht nga fuqia që kishte,

Jezusi akoma u drejtohej Shkrimeve. Ne duhet të bëjmë të njëjtën gjë (Romakët 10:17)!

A nuk do të kishit dashur të kishit qenë në atë mësim, kur Jezusi u dha të dy dishepujve një studim sistematik Bible nga Testamenti i Vjetër? Më shumë se 300 profeci në Testamentin e Vjetër flasin për Mesinë, pa përmendur shumë të tjera që e nënkuptojnë Atë. Jezusi, ndoshta, filloi me pjesën e parë të librit të parë të shkruar nga Moisiu dhe shpjegoi se si gabimi i njeriut bëri që Zoti të japë «Farën e Parë» të premtimit (Zanafilla 3:15). Ai mund të ketë vazhduar me premtimet e Zotit deri tek Malakia, i cili profetizoi për atë që do të vinte përpara Mesisë (Malakia 3:1). Ai duhet të ketë qenë me të vërtetë një mësim i mrekullueshëm!

Jezusi ishte në gjendje të studionte me këta udhëtarë rreth shkrimeve, sepse Ai i kishte... memorizuar Shkrimet.

Si mendoni ju se e bëri Jezusi këtë? Mos vallë mendoni se tha: «Kam Biblën këtu në çantë, të nënvizuar dhe gati për ta përdorur. Nxirrni Biblat tuaja dhe Unë do t'ju tregoj duke ecur. Tani shkoni tek Zanafilla 3:15»...? Ju e dini se Jezusi nuk tha kështu. Shumica e njerëzve nuk kishin ndonjë nga ata libra që ne sot i quajmë Bibla. Madje s'kishin as pjesë nga Shkrimet.⁷ Jezusi mund të fliste me dishepujt për Shkrimet sepse Ai i kishte Shkrimet në mendjen e Tij! Ai i kishte studjuar dhe memorizuar Shkrimet.⁸ Dhe, të dy dishepujt duhet të kenë pasur njohuri për Shkrimet në atë masë që ata të dallonin nëse ajo që po thoshte i panjohuri ishte e vërtetë apo jo. Unë i përfytyroj ata duke tundur kokat e tyre dhe duke thënë: «Kjo është e vërtetë! Ashtu është shkruar! Nuk e kishim menduar ndonjëherë më parë të ishte kështu»!

Kur Jezusi filloi të studionte Testamentin e Vjetër

me të dy udhëtarët, shpresa u rindez në zemrat e tyre. Shikoni çfarë thanë ata më vonë: «Po a nuk na digjej zemra përbrenda, kur ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet»? (v. 32). Ajo shpresë që ishte gati e shuar filloi përsëri të ndizej. Gjithçka që kishte ndodhur filloi të kishte kuptim. Shkrimet u mësuan atyre se kryqi nuk ishte provë e mundjes, por një premtim për fitoren. Dhe Fjala u mësoi se, pas vdekjes së Mesisë, do të vijë ringjallja e Tij. Shpresa ishte rindezur!

SHPRESA U KUPTUA (LUKA 24:28–32)

Ndërsa Jezusi po vazhdonte t'u tregonte Shkrimet dy dishepujve, ata papritur e kuptuan se kishin arritur në fshatin e tyre. «Ata iu afruan fshatit për nga ishin drejtuar» (v. 28). S'ka dyshim se ata u çuditën se sa shpejt kishte kaluar koha.

«Jezusi bëri sikur donte të vazhdonte më tej» (v. 28b). Jezusi nuk po luante me ta. Sjellja e Tij këtu ishte e njëjtë me sjelljen e Tij gjatë gjithë kohës. Jezusi kurrë nuk detyron ndonjë njeri. Në qoftë se dy dishepujt nuk këmbëngulnin që Ai të qëndronte, atëhere Jezusi nuk do të kishte qëndruar. Kjo është një pjesë e rëndësishme e ngjarjes! (Perëndia ka një plan për jetën tuaj, por Ai nuk do t'ju detyrojë që ta pranoni këtë plan. Duhet ta merrni vetë vendimin për t'i sjellë zemrat tuaja në harmoni me planin e Tij. N.q.s. nuk e bëni, kurrë s'keni për të mësuar planin e Perëndisë për ju!)

«Por ata e detyruan duke thënë: “Rri me ne, sepse po ngryset dhe dita po mbaron”» (v. 29a). Në qoftë se duam që dikush të qëndrojë me ne, dimë se si ta bindim atë, apo jo? Në anën tjetër, ne dimë edhe si t'i heqim qafe të tjerët për të mos sakrifikuar rehatin apo për të mos harxhuar ushqimin, duke thënë: «Eja dhe na vizito ndonjë herë» apo: «Ne duhet të hamë drekë bashkë ndonjë ditë». Këta dy dishepuj me të vërtetë donin që Jezusi të qëndronte, kështu që ata këmbëngulën *shumë*: «Është gati errësirë. Është e vështirë të dallosh rrugën. Gjithashtu, ekziston rreziku i hajdutëve dhe i kafshëve të egra, kështu që eja dhe kaloje natën me ne»!

Jezusi i dëgjoji kërkesat e tyre. «Edhe Ai hyri që të rrijë me ta» (v. 29b). Jezusi vjen në jetët e atyre që e ftojnë Atë (Zbulesa 3:20).⁹

«Dhe, siç ishte në tryezë me ta, mori bukën,

e bekoi dhe, si e theu, ua ndau atyre» (v. 30). Zakonisht, ishte i zoti i shtëpisë ai që falenderonte Zotin për bukën dhe e ndante atë, por ata ishin kaq të impresionuar me Jezusin, sa i kërkuan Atij që të bëhej «i zoti i shtëpisë». Ajo që Jezusi bëri atje, ishte diçka që Ai e kishte bërë shpesh më parë. Të njëjtat fjalë janë përdorur për të treguar të ushqyerit e pesë mijë vetave (Luka 9:16) dhe të themelimit të Darkës së Zotit. Ata që kishin udhëtuar me Jezusin e kishin parë Atë të bekonte bukën dhe të ndante atë me qindra herë përpara vakteve të tyre të thjeshtë.

Kur Jezusi falenderoi Perëndinë për ushqimin, ata menjëherë e kuptuan se cili ishte. «Atëhere atyre iu çelën sytë¹⁰ dhe e njohën» (v. 31a). Ashtu si nuk e dimë me siguri pse ata nuk e njohën Jezusin më parë, ne nuk mund të dimë me siguri arsyen e kësaj njohjeje të papritur. Vargu 35 thotë: «Ata e kishin njohur Atë në *ndarjen e bukës*». Ndoshta Jezusi kishte një mënyrë të veçantë për bekimin dhe ndarjen e bukës. Ndoshta Ai kishte një mënyrë të veçantë për t'u lutur. Për shembull, në vend që të thoshte: «Ati ynë» (Mateu 6:9), Ai mund të thoshte: «Ati im» (Gjoni 10:29). Ndoshta, kur Jezusi mori bukën për të dhënë falenderimet, dy dishepujt panë shenjat e gozhdëve në duart e Tij. Ndoshta pengesa hyjnore ishte hequr kur Jezusi mori bukën në duart e Tij (v. 16). Nuk e di se si kaq papritur ata zbuluan se ky i panjohur ishte Jezusi! Asnjë dyshim s'mbeti! Jezusi ishte ngritur!

Pohimi tjetër duket si një pikë kthese. Pasi ata e kishin njohur Jezusin, duket se nuk do të kishte mundësi më të mirë për Jezusin për t'i udhëzuar dhe inkurajuar ata më shumë. Por, ne lexojmë: «Por Ai u zhduk prej syve të tyre» (v. 31b). Kjo nuk do të thotë se Ai u çua dhe doli nga dera. Por, do të thotë se ai u largua sa hap e mbyll sytë. Prova? Ai u zhduk!

Jezusi nuk i braktisi këta dy dishepuj. Vargu 36 vëren se Jezusi iu shfaq atyre përsëri, vonë atë natë, kur Kleopa dhe shoku i tij ishin me apostujt. Por, Jezusi po u dërgonte dishepujve të Tij një mesazh. Përpara vdekjes së Tij, Ai ishte i kufizuar nga trupi i Tij njerëzor. Ai ecte me hapa njerëzore, punonte me duar njerëzore dhe shikonte me sy njerëzorë, ashtu siç bënin edhe ata. Tani Ai ishte me trupin e Tij të ringjalljes dhe mund të ecte përmes gurit dhe drurit; Ai mund të shfaqej

dhe të zhdukej kur të donte! Mesazhi është: «Unë jam i pakufizuar tani! Unë mund të jem kudo dhe kurdoherë! Edhe pse u ngjita në qiell, Unë akoma mund të jem me ju kudo që të jeni, për t'ju forcuar dhe ndihmuar!»! Ky është një mesazh për të cilin të gjithë kemi nevojë.

Gjithçka ishte e qartë për dy dishepujt. «Dhe ata i thanë njeri tjetrit: “Po a nuk na digjej zemra përbrenda, kur Ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet?”» (v. 32). Fjala «hapte» është e njëjtë me fjalën «çelën» në vargun 31. Hapja e syve të tyre filloi me hapjen e Shkrimeve.

SHPRESA U PËRFORCUA (LUKA 24:33–36)

Shpresën që u digjte zemrat, dy dishepujt nga Emausi nuk mund ta mbanin për vete. Ata duhej t'u tregonin për të të tjerëve, jo ditën tjetër, por atë natë! (Dikush ka thënë se, nëse nuk e shpërndani ungjillin ndër njerëzit e tjerë, ju nuk e keni kuptuar fare atë.) «Por atë çast [menjëherë] u ngritën dhe u kthyen në Jeruzalem» (v. 33a). Gjithë argumentat që i kishin dhënë Jezusit për të mos udhëtuar natën u harruan dhe ata nxituan përmes errësirës. Ata sapo kishin udhëtuar rreth 11 kilometra në këmbë dhe tani po ktheheshin mbrapa të bënin edhe 11 kilometra të tjerë, udhëtim që ishte disa orë i gjatë.

Kleopa dhe bashkëudhëtari i Tij «gjetën të njëmbëdhjetët¹¹ dhe ata që ishin mbledhur bashkë me ta» (v. 33b). Ora mund të kishte qenë dhjetë, njëmbëdhjetë apo madje dymbëdhjetë e natës. Sidoqoftë, dishepujt në Jeruzalem, nuk donin t'ia dinin për kohën. Ata ishin mbledhur për të shqyrtuar gjërat e çuditshme që kishin ndodhur. Vargu 34 na bën të njohur temën e diskutimit të grupit të dishepujve: «Zoti u ringjall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit». Grupi i dishepujve po pëshpëriste për çudinë e fundit që kishte ndodhur, shfaqjen e Zotit Pjetrit!¹² Sidoqoftë, tregimi i Markut e bën të qartë se jo të gjithë dishepujt besonin në ringjalljen e Jezusit në këtë kohë (Marku 16:11, 14).

Dy udhëtarët shtuan dëshmitë e tyre. «Ata atëhere treguan ç'u kishte ndodhur rrugës dhe si e kishin njohur në ndarjen e bukës» (v. 35). Mund ta imagjinoj se si të gjithë i drejtuan trupat e tyre, duke dëgjuar me vëmendje, me një shikim të bindur në disa fytyra dhe disa të tjerë akoma duke

u menduar. Marku 16:13 thotë. «Edhe ata [Kleopa me bashkëudhëtarin] shkuan dhe u treguan të tjerëve, por as këtyre nuk u besuan». Një gjë ishte e sigurt: Kleopa dhe shoku i tij nuk kishin pikë dyshimi. Ata e kishin parë Zotin, ata e *dinin* se Ai ishte ringjallur!

Ndërsa ishin duke folur, Jezusi papritur iu shfaq atyre! «Dhe, ndërsa ata bisedonin për këto gjëra, vetë Jezusi u shfaq në mes tyre» (v. 36). Koha nuk na lejon që ta vazhdojmë ngjarjen. Ne duhet ta mbyllim mësimin për dy individët që filluan udhëtimin të pashpresë dhe e mbaruan me shpresën e tyre të ringjallur!

KONKLuzion

Unë nuk e di se sa shpresë keni ju, keni shpresë të madhe që ju djeg, apo që po shuhet. Në qoftë se, ashtu si dishepujt nga Emaus, shpresa juaj ka vdekur, ju mund ta ringjallni duke e vendosur besimin tuaj tek e vërteta themelore: Krishti u ringjall! Pjetri shkroi: «Qoftë bekuar Perëndia edhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, i cili me anë të mëshirës së tij të madhe na rilindi për një shpresë të gjallë me anë të ringjalljes së Jezu Krishtit» (1 Pjetër 1:3).

Shumë arsye për të besuar në Ringjalljen u përmendën, si varri i boshatisur, ndryshimi dramatik që ndodhi në zemrat dhe jetët e dishepujve jobesimtare apo dëshmia e dëshmitarëve të sigurtë.¹³ Ne kemi shumë arsye të gëzojmë për fjalët triumfuese të vargut 34 të tekstit tonë: «Zoti u ringjall me të vërtetë»!

Sidoqoftë, vetëm mendimi për bukën nuk ta heq urinë dhe vetëm të menduarit për ujin nuk ta shuan etjen. Kështu, fakti që ju e dini se Krishti u ringjall nuk mund t'ju shpëtojë. Ju duhet të besoni dhe pastaj ta shprehni atë besim, në fillim duke u ngritur me Jezusin nga varrosja në ujë përmes pagëzimit dhe pastaj duke ecur çdo ditë me Të, në një jetë të re (Romakëve 6:3–6).

Kur Kleopa dhe bashkëudhëtari i tij u ulën për të ngrënë me Jezusin, në shtëpinë e tyre, dukej sikur ishte një vakt i zakonshëm, me ushqim të zakonshëm, në një shtëpi të zakonshme. Pastaj diçka e jashtëzakonshme ndodhi. Dita e sotme mund t'ju duket si një ditë e zakonshme, por ju mund ta ktheni në një ditë të jashtëzakonshme nëse ia nënshtroni vullnetin tuaj Perëndisë!

SHËNIME

¹ Informatat nga ungjijtë e tjerë na tregojnë se, në kohën kur Jezusi iu paraqit dy udhëtarëve në rrugën për Emaus, Ai i ishte shfaqur Maria Magdalenës dhe grave të tjera. Këtë ungjijtë përforcojnë njëri-tjetrin. Për të kujtuar të gjithë historinë e ringjalljes së Jezusit, duhen lexuar të katër ungjijtë.

² Ne nuk dimë asgjë për Kleopën. Ka njerëz që thonë se Kleopa ishte vëllai i Jozefit, xhaxhai ligjor i Jezusit, por nuk ka prova për të vërtetuar këtë.

³ Vargjet 28 dhe 29 na tregojnë se shtëpia e tyre ishte në Emaus.

⁴ Ne nuk jemi të sigurtë se ku ishte Emausi. Shumë studjues mendojnë se ishte në perëndim apo në veriperëndim të Jeruzalemit. Sot një vend u tregohet turistëve si Emaus, por është rreth 30 kilometra nga Jeruzalemi dhe jo njëmbëdhjetë.

⁵ Ndërsa tregimi vazhdon, kur Jezusi më në fund iu paraqit të gjithë dishepujve, në fillim ata menduan se Ai ishte shpirt (Luka 24:36).

⁶ Njerëz të tjerë e kishin emrin «Jezus» në atë kohë (mbani mend se «Jezus» është forma greke për «Joshua»). Kleopas e identifikoi se kush ishte Jezusi për këtë «udhëtar injorant» duke thënë «Jezus Nazarensi» apo «Jezusi nga Nazareti».

⁷ Zotërimi nga eunuku i një pjesë të Shkrimeve nga Libri i Isaias (Veprat 8) ishte jo e zakonshme. Natyrisht, kjo duhet t'i kishte kushtuar atij shumë.

⁸ Unë besoj se Luka 2:52 dhe shkrime të tjera na mësojnë se Jezusi i fitoi njohuritë themelore për Shkrimet si të gjithë njerëzit e tjerë, pra, duke studjuar.

⁹ Jezusi vjen në jetët e atyre që e pranojnë Atë (Mateu 7:21–23).

¹⁰ Kjo shprehje e veçantë është përdorur shpesh në Bibël. (Shiko 2 Mbretërit 6:17). Shumë nga ne kanë nevojë që t'u hapen sytë.

¹¹ «Të njëmbëdhjetët» ishte një term i përdorur disa herë për apostujt derisa Juda u zëvendësua dhe ata u bënë «dymbë dhjetë» përsëri. E përmenda këtë për të thënë se, nga referencat, Thoma nuk ishte me apostujt e tjerë kur Jezusi iu shfaq atyre.

¹² Ne nuk kemi detaje për këtë shfaqje të Jezusit, por Pali i referohet asaj në 1 Korintasve 15:5. Kjo është një nga historitë e mëdha që nuk është treguar në Bibël: një shfaqje e veçantë Palit që po persekutonte kristianët!

¹³ Jezusi nuk do të na shfaqet neve personalisht, ashtu si bëri me dishepujt rrugës për në Emaus, por shkrimet e frymëzuara nga Shpirti i Shenjtë, që ne i gjejmë në Bibël, na tregojnë ato që ndodhën dhe i shërbejnë të njëjtit qëllim (shiko Gjoni 20:30, 31).

Krishti i pandryshuar

Në qoftë se shkoni në ndonjë vend afër ndonjë lumi, si p.sh. Osumi, prej andej do të shikoni Malin e Tomorrit. Nga shekulli në shekull Tomorri ka mbetur i njëjtë, kurse lumi nën të ka ndryshuar në çdo moment të rrjedhës së tij. Kështu rrjedha e kohës dhe historisë, që janë të ndryshueshme, udhëton duke kaluar në praninë e Krishtin të pandryshueshëm, Shkëmbit të Kohërave.

Autor: *David Roper*
Marrë nga seria: *“Tako Zotin”*
© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara